

KAPITOLA PRVNÍ

ELSA

„Představujeme vám princeznu Elsu z Arendelle!“

Elsa vystoupila ze stínů rodičů do přímého slunce. Lidé na ni čekali a přivítali ji na náměstí ohromným potleskem. Sešly se tu snad stovky lidí, mladých i starých, mávali vlajkami s rodinným erbem, házeli květiny a jásali. Děti seděly na širokých ramenou svých otců, někteří lidé si stoupli na vozy a jiní se vykláněli z okolních oken. Všichni si chtěli princeznu pořádně prohlédnout. Její rodiče své poddané často navštěvovali, ale princezna začala jezdit na oficiální cesty teprve nedávno, ve svých osmnácti letech.

Popravdě řečeno by nejraději dál žila v ústraní, ale volala ji povinnost.

„Vítejte, princezno Elso!“ jásali lidé. Elsa stála s rodiči na vyvýšeném pódiu, které tu postavili jen pro tuto událost. Byl z něj výhled na velké nádvoří před hradními branami, díky čemuž měla Elsa výhodnou pozici, ale také se cítila jako ve výkladní skříni. O to nejspíš šlo.

„Podívej! To je arendellská princezna,“ slyšela, jak říká jedna matka dcerce. „Není krásná? Nabídni jí svůj dárek.“

Dívka stála před pódiem s kyticí fialového vřesu – což byla Elsina nejoblíbenější květina –, jenže pokaždé, když natáhla ruku s kyticí k princezně, někdo ji srazil zpátky do davu.

Princezna se tázavě podívala na matku. Královna lehce přikývla a Elsa sestoupila ze schodů a přidržovala si sukni světle modrých šatů, které ladily s vypasovaným svátečním kabátkem. S matkou měly podobné světle modré oči, ale plavé vlasy zdědila po otci a obvykle je nosila spletené v uzlu.

„Děkuji ti za krásné květiny,“ řekla Elsa dítěti, přijala kytici a rychle se vrátila zpátky na pódium, aby promluvila k davu. Otec ji naučil, jak před velkými skupinami lidí vystupovat.

„Těší nás, že jste se k nám připojili při příležitosti slavnostního odhalení sousoší královské rodiny, které našemu království štědře věnoval pan Axel Ludenburg,“ začala. Lidé zatleskali. „Před odhalením vám chci oznámit ještě jednu drobnost: jelikož pan Ludenburg na tomto uměleckém díle pracoval roky, předpokládám, že budu v odlévaném bronzu vypadat mladší, než jak teď před vámi stojím.“

Dav se rozesmál a Elsa se pyšně ohlédla na otce. Tahle věta byla její nápad. Otec jí věnoval povzbuzující úsměv.

„Jsme velmi vděční za jeho přínos a práci pro království.“ Elsa se ohlédla na sochaře a usmála se. „A nyní, bez dalšího zdržování, bych vám pana Ludenburga ráda představila.“

Elsa ustoupila stranou a dovolila staršímu pánovi, aby se postavil vedle ní.

„Děkuji, princezno,“ uklonil se jí, až se bílým vousem málem dotkl kolenou; pak se otočil ke shromáždění.

„Jsem vděčný králi Agnarrovi, královně Iduně a naší krásné princezně Else za to, že mi umožnili vytvořit na jejich počest sousoší. Doufám, že tento kousek přivítá každého hosta, který

přijede z blízkých i vzdálených vesnic navštívit arendellský hrad a pobýt za jeho hradbami.“

Podíval se na svého asistenta, který si pospíšil dopředu, rozvázal lano kolem plachty, jež sochu postavenou uprostřed fontány kryla, a strhl ji.

„Představuji vám arendellskou královskou rodinu!“

Lidé nejdřív hlasitě zalapali po dechu a pak začali zběsile tleskat.

Bylo to poprvé, co král, královna i princezna spatřili hoto-
vou sochu. Elsa si pamatovala, že v jedenácti letech seděla panu
Ludenburgovi modelem na náčrtky, ale později se jí to úplně
vykouřilo z hlavy. Až nedávno jí otec oznámil, že právě ona pro-
mluví na královském shromáždění u příležitosti odhalení sochy.

„To je krása,“ řekla Elsa panu Ludenburgovi a myslela to
vážně.

Vidět bronzové sousoší bylo jako sledovat okamžik zamr-
lý v čase. Pan Ludenburg vytvořil královskou rodinu naprosto
dokonale. Král vypadal v koruně a plášti mladistvě a královsky
a vedle něj stála krásná královna s korunkou a v elegantních ša-
tech. Mezi nimi stálo jejich jediné dítě, princezna Elsa z Aren-
delle, která vypadala mnohem mladší než na osmnáct let.

Obraz jejího jedenáctiletého já naplnil Elsu emocemi. Její
rodiče měli spoustu práce s královskými záležitostmi a princez-
na trávila spoustu času tím, že se loudala prázdnými místnostmi
a poslouchala tikání hodin. Rodiče jí samozřejmě našli kama-
rády mezi dětmi komorných a šlechticů, ale nebylo to stejné
jako mít sourozence, se kterým by vyrůstala a svěřovala se mu.

Tuto tíhu si nechávala sama pro sebe a nechtěla rodiče svými problémy trápit. Matka už po Else nemohla mít další děti.

„Není ta socha rozkošná, mamá?“ zeptala se Elsa.

Matka stála tiše vedle ní. Elsa sledovala, jak modrýma očima zkoumá každý centimetr bronzového sousoší, načež si zhluboka a téměř nezatelně oddechla. Když se podívala na Elsu, měla v očích smutek.

„To opravdu je,“ řekla a stiskla dceři ruku.

„Je to nádherný portrét naší rodiny takové, jaká je. Že ano?“ dodala směrem ke králi.

Zvláštní, že zrovna při tak radostné události přepadla její rodiče melancholická nálada. Snad proto, že je socha zobrazovala v dobách, kdy byli mnohem mladší? Nebo je rozesmutnilo, jak rychle čas plyne? Otec vždy mluvil o dni, kdy Elsa převezme trůn, ačkoli byl ještě plný života. Elsa přemýšlela nad tím, co je rozesmutnilo, ale nechala si myšlenky pro sebe. Nemohla se vyptávat na veřejnosti.

„Ano, je to velká čest,“ odpověděl otec a udiveně se na Elsu zadíval. Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale nakonec mlčel.

„Poděkuj našim poddaným, že se dostavili, Elso,“ řekl nakonec. „Pořádáme na hradě večeri na počest pana Ludenburga, takže se musíme vrátit a připravit se na přivítání hostů.“

„Ano, papá,“ řekla Elsa a udělala, co otec chtěl.

„Na Axela Ludenburga a jeho skvělou práci!“ zvolal král a pozvedl číši vysoko nad královský banketní stůl ve Velkém sále. Ostatní hosté udělali to samé.

„Na Axela!“ vykřikli a sklenice zazvonily.

Jídla byl dostatek, společnost byla hlučná a dlouhý stůl byl obsazen do posledního místa. Král požádal lorda Peterssena, svého nejvěrnějšího přítele, aby se k nim na oslavě připojil. Byla tam i rodina pana Ludenburga, která připlula lodí až z Kravákova, který s Arendelle dlouhodobě obchodoval. Vévoda z Kravákova dorazil s nimi a teď seděl vedle Elsy.

„A na Arendelle a Kravákov!“ dodal. Na tak malého muže měl dost prořízlou pusou. Elsa si všimla, že když stojí, je alespoň o stopu menší než většina ostatních hostů.

„Ať naše země společně rostou a prosperují!“

„Na Arendelle a Kravákov!“ opakovali všichni jako ozvěna.

Elsa si přitukla s matkou, ale mlčela.

„Jsem šťastný, že konečně máme šanci spolu povečeřet,“ řekl vévoda matce, když jim odnesli talíře a sluhové začali roznášet dezerty. „Je mi ctí poznat princeznu a být svědkem jasné budoucnosti Arendelle.“ Svraštil obočí. „Už dávno jsem si všiml, že princezna na veřejnosti moc nevystupuje.“

Elsa mu úsměv zdvořile oplátila, ale nic neřekla. Matka jí připomínala, že jednou z povinností princezny je naslouchat lidem, ale s mluvením počkat, dokud není potřeba říct něco důležitého.

„Elsa měla napilno se studiem, proto jsme nechtěli, aby s námi jezdila na oficiální cesty,“ odvětila královna a podívala se na pana Ludenburga.

„Ale odhalení sochy si samozřejmě nemohla nechat ujít. O tom přeci celý dnešní večer je: o rodině.“

Elsa si zakryla ústa, aby nikdo neviděl její úšklebek. Matka měla na tyhle konverzace talent.

Bylo to Elsino první setkání s vévodou z Kravákova a už teď mohla říct, že má radši vévodu z Blakestonu, jenž měl laskavé oči a vždycky chodil na hrad s kapsami plnými čokolády, kterou jí podstrkoval při obzvláště nudných rozhovorech při večeři.

Oprava: *při důležitém vyjednávání*. Matka jí neustále připomínala, že musí být připravená, až nastane čas převzít vládu. V těchto dnech dělila svůj čas mezi lekce krasopisu, vědy a státnictví s guvernankou a schůzky s otcem. Byla už také dost stará na to, aby se účastnila banketů pořádaných na hradě, a těch byla spousta. Ty tam byly dny, kdy jen přišla pozdravit hosty a večeret ji poslali někam jinam. Život byl méně osamělý, ale stejně toužila po někom svého věku, komu by se mohla svěřovat. Časy, kdy mívala kamarády, s nimiž si hrála, už byly taky dávno pryč.

„Souhlasím, souhlasím. Představuje příliš velký přínos, než abyste to opomenuli.“ Vévoda uhodil do stolu, aby svá slova zdůraznil. Při mluvení gestikuloval tak prudce, že mu pořád poskakovalo tupé na temeni.

„Skvělý postřeh, Vaše Výsosti,“ řekl lord Peterssen, který se připojil k rozhovoru. „Z princezny je teď mladá dáma a je připravená účastnit se hovorů o království.“

Elsa se na něj usmála. Tatínek a lord Peterssen si byli tak blízí, že to nebyl jen králův rádce; patřil k rodině. Elsa ho vždycky brala jako strýčka. A jako strýček ji také varoval před vévodovou tendencí strkat do všeho nos.

„Přesně,“ souhlasil vévoda. „Princezno Elso, jsem si jistý, že jste se při studiích naučila mnohé o fjordech a jejich užitečnosti.“ Elsa přikývla. „Právě můj dědeček objevil v Kravákově první fjord a díky němu jsme...“

Vévoda nepřestával žvanit, dokud si lord Peterssen neodkašlal.

„Fascinující, Vaše Výsosti! Ale co kdybychom konverzaci dokončili později? Mám dojem, že se podává dezert.“ Rychle se otočil, než ho vévoda stačil přerušit. „Pane Ludenburgu, doufám, že máte pořád hlad.“

Jako na zavanou se objevili sluhové s podnosy plnými ovoce a sladkostí, které umístili na stoly.

„V Kravákově máme všechny tyto pamlsky a ještě mnohem víc,“ ozval se vévoda, zatímco si nakládal kus koláče a dvě sušenky.

Elsa věděla, že něco takového by si myslet neměla, ale „Kravákov“ jí zněl trošku jako „Kradákov“ a vévoda byl kradmý až až.

Podívala se na otce. Všiml si vůbec, kolik toho mají název země a její vévoda společného? Otec nikdy nedával najevo, co si myslí. V tuto chvíli si povídal s manželkou pana Ludenburga. Lord Peterssen hovořil s panem Ludenburgem o jeho příštím projektu a vévoda, maminka a Elsa díky tomu zůstali do hovoru nezapojení.

„Vaše Výsosti, máte rozkošnou dceru,“ řekl vévoda a Elsa se za své myšlenky okamžitě zastyděla. „Bude z ní skvělá královna.“

„Děkuji,“ řekla maminka. „To opravdu bude.“

„Rodiče mě dobře vzdělávali,“ dodala Elsa a usmála se na matku. „Až přijde čas, budu připravená Arendelle vést.“

Vévoda se na ni zaujatě podíval. „Ano! Ano! Tím jsem si jist. Jen škoda, že jste jediná dědička. Například král na Jižních ostrovech má v pořadí na trůn třináct synů.“

Elsa stiskla pohár, aby neřekla nic, čeho by mohla litovat. Pohár byl obzvlášť ledový.

„Pane, domnívám se, že...“

Matka ji přerušila. „Elsa se snaží říct, že to je spousta dědiců.“ Královnu otázka zjevně nerozrušila, protože podobné dostávala pořád. „Mým osudem je mít pouze jedno dítě, ale svět je plný překvapení.“ Lesklýma očima se podívala na Elsu. „Vím, že ji čeká světlá budoucnost.“

„Naše království potřebuje jen jednoho silného vůdce,“ dodala pevným hlasem Elsa. „A díky mě už ho má.“ Stiskla matce ruku.

Vévoda se zamračil. „Ano, ale kdyby vám cokoliv zabránilo převzít trůn...“

„Jsme plně připraveni vést Arendelle i v budoucnu, vévodo, o tom vás ujišťuji,“ řekla s úsměvem královna.

Vévoda se poškrábal na hlavě, až se mu tupě o kousek posunulo. Přelétl pohledem zpoza brýlí z královny na Elsu.

„Za pár let bude ve správném věku. Existují nějakí potenciální nápadníci? Spojení s jinou zemí nebo dalším obchodním partnerem by bylo velmi přínosné.“

Elsa zírala na ubrousek složený na klíně. Cítila, jak jí hoří tváře.

„Elsa má na nalezení nápadníka ještě spoustu času,“ řekla maminka. „Prozatím chceme, aby se soustředila hlavně na povinnosti vůči království.“

Elsu momentálně víc stresoval obtížný státnický test, který toho dne dostala od guvernanky, než nalezení nějakého případného nápadníka.

„Děkuji, že na mě myslíte, Vaše Výsosti,“ neodpustila si Elsa. „Až nějakého najdu, určitě budete jedním z prvních, kdo se o tom dozví.“ Myslela to jízlivě, ale vévodu její odpověď zjevně potěšila. Matka se na ni káravě podívala, ale Elsa si nemohla pomoci.

Když se vévoda konečně odebral na lože a pan Ludenburg se rozloučil, zamířili král s královnou a Elsou do soukromých komnat.

„Zvládla jsi to pěkně,“ pochválila ji maminka. „Vedla jsi dobře konverzaci a ohromila jsi vévodu znalostmi o obchodních jednáních.“

„Tvářil se překvapeně, že toho tolik vím,“ souhlasila Elsa. Ramena měla ztuhlá, jako by na nich ten večer nesla tíhu celého království. Začínala ji bolet hlava a toužila po tichu svého pokoje.

„Jsem na tebe pyšný,“ řekl tatínek a poprvé za celý večer projevil nějaké emoce. Usmál se na maminku a položil jí ruku na paži.

Elsa milovala pohled na to, jak jsou její rodiče spolu. Pořád vypadali tak zamilovaně. Těžko jim nezávidět spojení, které mezi sebou mají.

„Jednou budeš skvělá královna,“ dodal.

„Děkuji, papá,“ odpověděla poslušně, ale příliš nad tím nepřemýšlela.

Královnou se stane až za dlouho.